

19. Aarg. Nr. 19.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

2. September 1919.

Delegeretmødet.

Stemningen paa det ekstraordinære Delegeretmøde i Odense, hvor den foreløbige Afgørelse i Lønningsspørgsmaalet skulde træffes, var til en Begyndelse meget bevæget, vel mest paa Grund af, at Modstandere af at godkende det forelagte Resultat var de ivrigste og de første til at begære Ordet. Forsaavidt man da ikke forstod Stillingen og vidste, at de Medlemmer, der kunde tiltræde Forslaget, var mere beskedne og vilde afvente Begivenhedernes Gang forinden de greb ind, maatte man faa et fejlagtigt Indtryk.

Optakten paa Delegeretmødet havde da ogsaa en saadan Karakter, at selv drevne Organisationsmænd troede paa, at Hovedbestyrelsens Forslag vilde blive forkastet med stor Majoritet.

Imidlertid gik det ikke saadan, thi efterhaanden som Mødet skred frem var det ganske øjensynligt, at der, trods de kraftige Udtalelser ved Mødets Begyndelse, var Stemning for den af Hovedbestyrelsen foreslaaede Resolution og Resultatet var da ogsaa dette, at denne med en Tilføjelse blev vedtaget med stor Majoritet.

Det Resultat, der forelagdes paa Mødet, var da ogsaa af en saadan Art, at den selvstændige og tænkende Organisationsmand maatte kunde erkende, at de Fremskridt Forslaget bød paa, var af en Beskaffenhed, der ikke tillod Forkastelse.

Gangen i Forhandlingen var følgende:

Efter at Formanden i en længere Tale havde redegjort for de Forbedringer det forelagte Forslag bød paa i Modsætning til Kommissionsforslaget, og efter at saavel Kredsformændene for Lokomotivførerne som Lokomotivfyrbøderne havde haft Ordet og ganske kort havde anbefalet at undlade Forkastelse, mødte Modstandere af Resultaterne øp og anbefalede i kraftige Vendinger pure Forkastelse.

Efter at de fleste af de tilstedeværende Modstandere havde haft Ordet, fik Formanden paany Ordet for at replicere til de forskellige Talere og for at besvare forskellige Forespørgsler.

I en saglig og rolig Tone og i en kraftig og værdig Form tilbageviste Formanden de af forskellige Talere fremsatte uholdbare Paa- stadne og gennemførte sin Replik paa en saadan Maade, at Forsamlingen meget energisk gav sit Bifald til Kende.

Gang paa Gang havde forskellige Modstandere Ordet, og kun en enkelt af disse var i Stand til at begrunde sin Opfattelse paa saglig om end ikke overbevisende Maade. Det viste sig da ogsaa, at Hovedbestyrelsens Argumenter for at godkende den forelagte Resolution bevirkede, at Delegerede, der før kun heftede sig ved, at de paa Stemmesedlen foreslaaede Beløb ikke var naaet, forstod, at der i Virkeligheden var opnaaet saa reelle Forbedringer, at man kunde modtage det opnaaede Resultat.

Ligesaa indlysende det er, at det er en

let Sag at høste Bifald paa de kraftigste Ven-
dinger og paa de store Krav, lige saa vanske-
lig var den Opgave Hovedbestyrelsen paa
dette M de havde, thi den fra ganske an-
svarsl s Side forinden Delegeretmødet rejste
Stemning skulde besejres og dette lykkedes
ganske i Overensstemmelse med den Opfat-
telse Hovedbestyrelsen paa Forhaand havde.

Lokomotivmændene, der til daglig i deres
Gerning skal bevare deres Ligevægt, viste ved
den trufne Beslutning, at de ganske billigede
den af Hovedbestyrelsen anvendte Fremgangs-
maade og at de ogsaa, naar de behandler
deres egen økonomiske Stilling, ikke lader
sig besn re af de store Ord og lysende Per-
spektiver, men koldt og roligt d mmer om
Situationen og handler derefter.

Derefter gennemførtes Delegeretmødet paa
en Maade, der tjener dette til  re og til
Lokomotivmændenes Gavn og i den fuldstæn-
digste Overensstemmelse med Hovedbestyrel-
sens ønsker.

Vi føler os da ogsaa  verbevist om, at selv
de utilfredse efterhaanden vil kunne se, at
de opnaaede Resultater ingenlunde er til at
kimse af, men betyder, at Lokomotivm n-
dene denne Gang er kommen frem mod bedre
og sundere økonomiske Forhold og at de vil
gl des ved, at de ikke opnaaede deres H n-
sigt.

Det ekstraordinære Delegeretmøde i Odense

den 25. August 1919.

Dagsorden: *L nningsituationen.*

Formanden aabnede Mødet og b d vel-
kommen og redegjorde for Aarsagen til Dele-
geretm dets Indkaldelse.

Sekretæren opl ste Navnene paa de
valgte Delegerede, samtlige 92 Delegerede var
tilstede.

Til Dirigenter valgtes Lokf. Madsen, Gb.,
og Lokfb. N. L. Hansen, Fa;

Det vedtoges at H. B. Sekretærer førte
Forhandlingsprotokollen.

Formanden redegjorde for L nsituati-
onens Forløb fra Lønningskommissionens Ned-
sættelse, omtalte den Hemmelighed, der havde
omgivet denne, omtalte hvorledes Dyrtiden

havde udviklet sig, og havde bevirket, at Tje-
nestemandsorganisationerne havde maattet
stillet Krav om forøget Dyrtdstillæg, hvilket
bevirkede, at der fra Regeringens Side lagdes
et Pres paa Kommissionen for at fremskynde
Arbejdet, og dette Pres bevirkede vel nok i
nogen Grad, at Resultatet ikke blev det, man
egentlig havde ventet.

Omtalte derpaa den Forhandling, der havde
været med Administrationen. Med Hensyn
til de Krav, der var stillet, havde Medlem-
merne haft Lejlighed til at tage Stilling, det
Krav, der var sat, var naturligvis sat som
Forhandlingsgrundlag, og det var bestemt, at
dersom Kravene ikke kunde gennemføres,
skulde et ekstra Delegeretmøde indkaldes.
Kravene havde man ikke kunnet gennemføre,
hvorfor man nu forelagde Spørgsmaalet for
Delegeretmødet.

Uddybede derefter Spørgsmaalet om L n-
systemet og paaviste Regeringens Stilling med
Hensyn til Spørgsmaalet om Gifte og Ugifte.

Med Hensyn til Lønsystemet havde man
tiltrådt dette, udfra den Betragtning, at 1700
Lokm. ikke vilde være i Stand til at rokke ved
hvad 60 000 Tjenestemænd havde erklæret
sig tilfreds med.

Med Hensyn til Klasseficeringen havde H.
B. for at muliggøre en Im de kommelse
af Lokomotivmændenes Lønkrav, foreslaet at
9. og 10. Lønklasse sloges sammen i en Klasse
for derefter at anbringe Lokomotivmændene
i den ledigblevne 10. Lønningsklasse, dette var
dog ikke lykkedes.

Redegjorde derefter for Kommissionens Mo-
tivering for de forskellige Tillæg og de Krav
der var stillet om Forbedring af disse Tillæg.

Kommissionen havde imødekommet Spørgs-
maalet om L nanciennitetsberegningen for Re-
servepostbude og Stationsarbejdere, men den
havde ikke taget Hensyn til Lokomotivfyrb -
derne.

Omtalte de Krav, der var stillet om Pen-
sionsordning, Rangergodtg relserne m. m., og
de Forhandlinger, der var ført med Finans-
ministeriet om de fremsatte Krav om Forbed-
ring af Lønkommissionens Forslag, en For-
handling, der havde strakt sig over 3 Dage,
omtalte de Brydninger, der havde været in-
denfor Rigsdagspartierne om en Forbedring,
der var i første Omgang af Finansministeren
givet Tilsagn om at yde Forbedringer til et
Beløb af ca. 12½ Million, hvad Tjenestem n-
denes Repræsentanter ikke kunde tiltræde.
Man sluttede da Forhandlingerne for at over-
veje det fremsatte Tilbud; der nedsattes der-
efter af Tjenestemændenes et snævert Ud-
valg til videre Forhandling med Ministeren,
Resultatet blev da, at der opnaaedes, at Grøn-
sen for Dyrtdstillæget slettedes, at Stedtill -

get forhøjedes for København til 450 Kr. for Sats b til 300 Kr. og for Sats c til 240 Kr. For Konjunkturtillæget naaedes en Forhøjelse af 150 Kr. Alle Organisationer akcepterede derpaa de fremsatte Tilbud, og der var da ingen anden Vej for vor Organisation, naar vi da ikke vilde have det hele til at strande, end ogsaa at modtage det fremsatte Tilbud, der betød en Forbedring af Ministerens første Tilbud af ca. 6 Millioner.

Rigsdagens Lønudvalg vil i Dag afgive Betænkning, og Taleren kunde oplyse, at de Forbedringer, der var naaet, var:

At Lokførernes Begyndelsesløn var hævet til 3000 Kr., men samtidig var Alderstjillæget nedsat til 300 Kr., saaledes at Slutlønnen vil blive 3600 Kr.

En lille Forbedring var dog ogsaa opnaaet i Lokf. Klasseficering, idet 12. Lønklasse nu var delt i a, b og c med Lokførerne i a-Klassen.

For Lokomotivfyrb. var der paa dette Omraade ikke naaet nogen Forbedring, derimod var Kravet om Lokfyrb. Lønanciennitet imødekomme.

Kravet om Bibeholdelse af $1\frac{1}{6}$ Aar ved Pensionsberegningen var, som det forrige, efter megen Modstand imødekommet. Omtalte som det sidste Punkt den store Støtte Administrationen havde været paa dette Omraade.

Spørgsmaalet om Rangeringsgodtgørelsen havde man ogsaa faaet løst, saaledes at det bibeholdes og man kan ydermere paaregne en ikke ubetydelig Forhøjelse af denne.

Om Spørgsmaalet om Forhandlingsreglernes Lovfæstelse redegjorde Taleren, om Aarsagen dertil, og mente ikke man i Øjeblikket skulde fæste Opmærksomheden stærkt derved; vor Organisation staar saaledes, det viser de førte Forhandlinger, at den til enhver Tid vil være i Stand til at hævde sig.

Refererede kort, hvorledes Lønningerne efter Forslaget nu stillede sig, det kunde ikke siges, at de var absolut tilfredsstillende.

Omtalte de Forbedringer, der eventuelt yderligere kunde forventes, f. Eks. Uniformering, og bad Medlemmerne forstaa, at ogsaa det var en Forbedring. At naa længere under Lovens Behandling i Rigsdagen ansaa Taleren for usandsynligt.

Mortensen vilde, efter at Formanden ganske udførligt havde redegjort for Sagen, ganske kort anbefale Lokomotivførere at tiltræde det forelagte Forslag. Vi vilde have Grundlønnen forhøjet, Rangergodtgørelsen genindført og Forhandlingsret og har faaet Imødekommenhed.

Rasmussen kunde ogsaa fatte sig kort

efter Fmd. udførlige Foredrag. Vi maatte se paa Lokomotivmændenes Løn fra Lokfyrb. Begyndelsesløn til Lokførernes Slutløn, og som dette laa maatte han anbefale at modtage Tilbudet.

Olsen, G. b.: Vi var langt fra det Forslag, som H. B. har sat. Vi maatte stemme dette Forslag ned. Vi maatte handle nu, og han vilde anbefale, at vi eventuelt gennemførte det med Magt.

G. O. F. Lund: Det er vor Opgave at træffe en saadan Beslutning, som vi kan være bekendt overfor vore Medlemmer. H. B. har ført os i en skæv Spore. Det var paa det forrige Delegeretmøde en Beslutning, at vi, saa snart Betænkningen forelaa, skulde have et Delegeretmøde. Vi er gaaet den forkerte Vej og derved har man bragt hele vor Lønsag ind i et skævt Spor. Først Delegeretmødet, derefter Urafstemning. Omvendt er det blevet gjort. Vi har et gammelt Krav om Ligestilling med Værkmestre for Lokf. og med Vognopsynsmænd for Lokfyrb. Det satte man ganske tilside og sendte denne Stemmeseddel ud, og derved fik H. B. et godt Rygstød. Vi vilde ikke snigløbe H. B., men give Støtte til vort Kravs Gennemførelse. H. B. skal have Tak for det lidet man har naaet, men det principielle har man svigtet. Vilde derefter sige, at Lønningskommissionen ikke har haft den mindste Forstaaelse eller Kendskab til Lokmændenes Stilling, det viser bedst vor Kamp for de fedtede 120 Kr. vi har opnaaet for Lokførernes Vedkommende og intet for Lokfyrb. Vedkommende. Lokførernes personlige Ansvar er saa stort, at man ikke kan sammenligne det — det er uden Lige. Det betyder intet, om en Kontorchef eller en Direktør laver en Regne- eller Skrivefejl, men laver en Lokfører en Fejl, da har den ganske andre Følger. Vi skulde have Lokførerne ind i 7. Kl. b, men det saa Taleren Vanskeligheder ved at naa; men vi skal have Penge. Den ugiftes Skattebyrde er ikke større end den giftes, han vilde hellere betale lidt mere Skat og ingen Børn have. Var ikke klar over det $\frac{1}{6}$ Aar, om der ikke laa Klausul paa dette, saa det ikke virkede daarligere for os ældre ansatte, idet han mente, det ikke gjaldt før det 30. Aar. Vilde anbefale, at denne Forsamling krævede vort gamle Krav gennemført. Belyste den procentvise Stigning, der viste, at Lokpersonalet, som sædvanlig, var sakket agter ud.

Gronemann vilde ikke sige H. B. Tak for det, der var naaet paa Dyrtidstillæg, det var naaet af de andre Org. Men vi har fremsat vort eget Krav, og der mangler mange hundrede Kroner endnu. Vi har faaet lavet en Kampfond og vi er opdraget til en Kamp-

organisation, og nu trækker Formanden sig tilbage. Det har vakt megen Sorg og Uro at se, at man har bifaldet den Ordning forleden Dag. Vor Formand, Mortensen og Rasmussen anbefaler, at vi skal vedtage dette Forslag, de skulde have holdt en anden Tale, saa havde vi været enige. Vilde anbefale, at Lokfyrb. stemte imod. Kunde ikke se, at vi havde noget at takke Administrationen for.

Boyesen, Gb.: Naar vi Lokfyrb. stemte for det Forslag H. B. udsendte, saa var det i den Forstaaelse, at det var det mindste Krav.

Vi maa have samme Løn for samme Arbejde eller ens Løn for gifte og ugifte, kunde anbefale Lunds Forslag.

Milne, Gb.: Den Gang H. B. udsendte denne Stemmeseddel, troede jeg ikke den skulde vare til at slaa af paa. Vilde holde paa, at H. B. skulde gennemføre Kravet, som det staar paa Stemmesedden.

N. P. Hansen, Ms., maatte protestere mod det, der foreligger og maatte kræve ens Løn for ens Arbejde. Men er det ens Løn med Hensyn til Stedtillæg. Jeg ved, at det slet ikke passer, at det er dyrere f. Eks. i Kh. end i Ms. Vilde anbefale at forkaste det fremsatte Forslag.

Schmith, Gb.: Efter at have omtalt den Maade H. B. sandsynligvis havde anvendt for at naa det Beløb, de har fastsat, maatte han protestere mod det fremlagte Forslag og anbefale, det blev forkastet.

Andersen, Ab., maatte anbefale at forkaste det Forslag, der her forelaa.

Jul. Nielsen, Kb.: Det er H. B.'s Skyld vi er kommen i den Situation vi er, og kan vi ikke komme ud af den Situation paa anden Maade, saa lad Maskinerne staa i Hus. Vort Krav paa sidste Delegeretmøde var mindst 4800 Kr. for Lokf., og nu skal vi tage imod et Forslag, der byder os 4200 Kr. Anbefalede at forkaste Tilbudet.

Rasmussen, Od., manglede Formandens Udtalelse til Forslaget og vilde ikke haabe, at det er gaaet Org.s Ledere paa samme Maade som Tjenestemændenes Repræsentanter i Lønkommissionen, at de ikke selv kan anbefale deres Forslag. Kunde ikke godkende Stedtil lægene og maatte kræve ens Løn overalt i Landet. Vilde anbefale, at vi mindst maatte have de Tal gennemført, som staar paa den udsendte Stemmeseddel.

Røgilds, Ab.: Hvorfor staar d'Hrr. Rasmussen og Mortensen op og anbefaler Forslaget, vi mangler Formandens Udtalelse. Mente, at det havde en Bevæggrund, og det var maaske den, at de ikke stoledes paa Medlem-

merne. Det var meget let at staa op og anbefale store Tal; men er d'Hrr. sikker paa, at Org. er stærk nok. Vilde mane til, at man saa paa Sagen i fuld Alvor og overvejede Mulighederne for at gennemføre en Kamp til et heldigt Udfald. Man har nu saa mange Hjælpemidler i vort lille Land, saa en Strejke kan komme til at vare længe.

Formanden: Der er sagt mange haarde Ord, og der er ogsaa mange, der længes efter Kampen og søger at opildne. Det er en let Sag at staa op og faa Bifald paa at kræve Kamp, men komme godt ud af Kampen er en anden Sag; gaar det galt, da er Ansvar et tungt at bære for dem, der er Aarsagen til Kampen. Taleren havde hørt mange haarde Ord om Nød og Sult, men det var vel mest de gifte, der led Nød, og mindst de ugifte; men det var dog mest paa en Tid, hvor vi maatte kæmpe for alle mulige Forbedringer. Saadan er det ikke mere, nu gaar Dyrtilstillaget op, saa snart der er sket en Stigning af 3 pCt., og de faar 54 Kr. mere.

Bemærkede til Lund, at han yndede at tale og at kritisere, det er altid lettere at gøre dette end at forsvare, og Lund krævede; at Lokf. skulde ligestilles med Værkmestre og Lokfyrb. med Vognopsynsmænd. Hr. Lund nævnedes, at Lokf. Stillings Ansvar var uden Lige, det er en stærk Overvurdering af Lokomotivførerstillingen. Lund bemærkede endvidere, at man havde manglet fuldstændig Forstaaelse i Kommissionen af Lokomotivpersonalet. Der er andre Stillinger, som staar sammen med Lokfyrb., f. Eks. Baneformænd, det er vel Folk, som har et Ansvar, og som ogsaa kunde føle sig daarlig behandlet. Lund ønskede, at Lokf. skulde i 7. Lønkl. b og saa er han for Resten lige glad med Pengene. Det er en fordærvelig og skadelig Art af honnet Ambition. Der er en Tendens hos forskellige til at udsaa den største Mistillid til H. B., og dette er i Flugt med Tiden og er af opløsende og ikke af samlende Karakter. I Tilslutning til Forslaget burde jeg maaske have omtalt Kørepengene.

En Lokomotivfører kunde derved opnaa en Indtægt paa en Maaned af ca. 80 til 80 Kr. Dette betyder ogsaa noget, thi hermed regner Lokomotivmændene ogsaa. Repricerede til Lund ang. det 1 1/6 Aar og viste, at Lokomotivmændene ved dets Genindførelse havde opnaaet en god Pensionsordning. Maatte sige til Hr. Nielsen fra Kh. at det var en stærk Forvanskning, naar han sagde, at vort Krav var 4800 Kr., men i H. B. udsendte Stemmeseddel er det sat til 4200 Kr. Det har Hr. Nielsen ikke Ret til at sige og mindst han, som er samfundsiinteresseret, thi de 4800 Kr. er bleven til 5600 Kr. Lund vilde ikke sige, at

han mente, at ugifte burde have mindre i Løn end gifte, men det fremgik af hans Tale. Og det er rigtigt, thi den, der bringer 6 Par Støveler til Forsaaling om Maanedens, har Brug for flere Penge end den, der kun bringer et Par. Omfalle nogle nærmere Omstændigheder ved Arbejdet med Lønsagen, men maatte til Slut anbefale Lokf. at vedtage det forelagte Forslag. Han vilde ikke tage Ansvaret for at anbefale Lokfyrb. at vedtage Forslaget, men vilde dog henstille, at man tog mod Forslaget i Forventning om, at der kan ventes Forbedringer gennemført, der betyder noget for Lokfyrb.

L. Rasmussen, Sd., paapegede den Fare, der i Øjeblikket laa i ikke at tiltræde det foreliggende Forslag, bl. a. af Hensyn til de gamle.

Taleren maatte bede de Delegerede se stort paa Forholdet; man maatte se paa, hvad der mulig yderligere kunde opnaas. Vi er ikke bange for Kampen, men vi maa se paa, hvad der kan naas, vi maa ikke misbruge vor Styrke; kan vi opnaa, hvad H. B. foreslaar, vil vi gaa styrket ud af Lønkampagnen.

N. L. Hansen, Fa., var skuffet over Forslaget og havde ikke tænkt sig saa store Afslag.

* Kunde ønske Oplysning om Aldersgrænsen for Lokomotivførerne.

M. Mortensen tvivlede ikke om, at Medlemmerne, naar de fik Forslaget grundigt gennemtænkt, vilde se de utvivlsomme Fordele Forslaget bød baade for Lokf. og Lokfb., der var jo intet i Vejen for, at Forslaget kan ændres, men maatte understrege, at Forslaget kunde gennemføres uden Kamp; men yderligere Krav vilde betyde Kamp.

Var ikke af den faste Tro som Olsen, Gb., at man kunde faa hele Verden med os i Kamp, paaviste den Strejketræthed, der var baade ude og hjemme, skal vi strejke, maa vi være klar over, at vi kun har os selv at stole paa.

At H. B. havde bragt Org. i en slet Situation kunde Taleren ikke indse, det havde ikke Brug for Kræfterne. Vilde anbefale H. B.s Resolution.

Sønderkøge, Østerbro, mente, at Stemningen var ved at vende, vilde ikke angribe H. B., kunde dog ønske nogle Oplysninger, bl. a. Navneforandringen for Lokfyrb. og endelig Aspiranternes Lønanciennitet, mente, at H. B. var for elskværdig, naar de forhandlede, mente, at man burde være noget skarper i sin Optræden.

Kock, Gb.: Selvfølgelig maa man lægge Ansvaret paa H. B., dens Taktik var forfejlet. Lillie vil ikke tage Ansvaret, men hvad risi-

kerer vi? Jeg vil ikke modtage, hvad der nu foreslaas. Vilde anbefale at stemme imod Resolutionen.

Petersen, Ng.: Vi har i sin Tid vedtaget, at vor Løn skal staa i Forhold til Maskinarbejdernes Løn. Paaviste ved nogle Tal, at vi virkelig gjorde det. Man maatte ikke overvurdere sig selv. Vi maa ikke forlange mere for Arbejdet end det er værd. Vi faar ingen Støtte ude fra om vi overvurderer os selv.

Kunde ikke støtte den Bevægelse, der gjorde sig gældende i Kjøbenhavn; det er let at kritisere, men anvis bedre Vej og jeg vil støtte den, men det kan man sikkert ikke.

Andersen, Ar., var rejst ud med lyse Forhaabninger, men var blevet skuffet; det var kun en ringere Forbedring, der var sket for Lokf., men man maa trods det anerkende H. B.s Arbejde, der var sikkert gjort, hvad der kunde gøres. Det maa beklages, at der intet er opnaaet for Lokfyrb., var dog meget betænkelig ved at være med til at vælte Lønningensloven og var klar over, at det var for stor en Sten at løfte, mente, man burde lade den ligge. Ved en Afstemning vil Lokf. sikkert med Flertal stemme for Forslaget, var til en vis Grad interesseret i under hvilken Form Lønnen ydes. Det vil maaske blive vanskeligt for Lokfyrb. at følge med, men man maa tage Hensyn til Situationen. Taleren havde ikke længere, og særlig ikke i Øjeblikket, den Tro paa Strejken som før. Vilde anbefale at vedtage Forslaget og afvente Begivenhedernes Gang. Følte sig overbevist om, at Lokf. i Aarhus alle vilde stemme for Forslaget. Vilde sluttelig sige til de københavnske Afd., at de skulde lade Oppositionen fare, det smager for meget af Omstyrningstendenser.

Wedebj, Kø., mente, at Grundlønnen burde forhøjes paa Bekostning af Konjunkturtillæget.

Rasmussen, Od., vilde forespørge, om H. B. vilde gennemføre Kravet om Fører paa Rangermaskiner og om Uniformer, han vilde da stemme for Forslaget.

Poulsen, Ms., paapegede, at nogle Tjenestemænd var Selvbeklædere og andre ikke og var ifølge Lønkommissionens Betænkning Motivering anbragt i Forhold hertil, det var derved ogsaa fastslaaet, at Beklædning var Løn.

Nørgaard, Ab.: Vi havde ventet os noget mere, det er jo ikke saa mærkeligt, idet vi har gaaet for en meget ringe Løn. Der er jo et Plus i Rangergodtgørelsen af ca. 300 Kr. Det er et godt Resultat. Vilde ikke være med til Omvæltning, vi vil derved kun opnaa at komme til at sulte.

L. Christiansen, Fa., mente, man maatte være varsom med at kaste Handsken.

Det havde harmet Taleren, at se de ugiftes Krav. Der var dog Forskel paa at sende 9 Par Støvler til Skomageren og et Par. Det havde holdt haardt at holde Pjalterne sammen for en Forsørger med stor Familie.

Man burde være forsigtig med at rive Medlemmerne med ved store Ord og Tale.

Christiansen, Vg., kunde meddele, at han var bemyndiget til at stemme for det forelagte Forslag. Takkede for H. B.s gode Arbejde for Gennemførelsen af vore Lønningskrav.

Florentz havde Paalæg fra sin Afdeling om at stemme imod Forslaget, som han mente uantageligt.

Jensen, Kø.: vi er bleven skuffet over det Resultat. Det økonomiske Tryk, der hviler paa os, gør, at vi ikke kan modtage Forslaget. Manglede Udtalelser fra jyske Lokfyrb.

Dirigenten oplæste tre indkomne Resolutioner.

Det vedtoges at slutte med de indtegnede Talere.

V. P. Hansen, Ge.: Man har faaet det Indtryk, at det kun er Lokomotivmændene, der ikke kan leve, medens Tjenestemændene i Almindelighed godt kan leve af Lønnen. Men det er Klasseficeringen, det er galt med. Der er noget uopnaaeligt i at komme i Klasse med Lokomotivmestrene. Hvilke Lokf. vil saa være Lokm., naar de mister Kørepenge? Saa ikke paa samme Maade paa det H. B. her har forelagt, men vi maa kunde modtage det, naar vi faar fuld Beklædning og maaske noget højere i Timepenge end Togførere. Vilde anbefale, at man modtog H. B.s Forslag og vedtog det. Vilde henpege paa, at Stedtillægene burde fordeles efter en noget retfærdigere Maalestok. Det Depot han tilhørte fik ikke noget Stedtillæg, men burde have det. Kunde tænke sig, at man stillede Forslag om to Grader af Lokfyrb., for derved at skabe bedre Lønvilkaar for en Del af disse.

S. M. Jensen, Vm., mente, at vi maatte bide i det sure Æble og modtage H. B.s Forslag. Kunde ønske Stillingsbetegnelsen paa Resolutionen ændret til Lokomotivmaskinist. Omtalte den Fare, der kunde være for at miste Fripassene, hvis vi gik i Kamp.

Olsen, Gb.: Man faar det Indtryk af Formandens Udtalelser, at han ikke mener vi er en Kamporganisation. Rasmussen siger noget ganske andet. Lokfyrb. kan ikke modtage den Løn. Man havde faaet oplyst, at

Ch. Petersen bestemte, hvad Lokfyrb. skulde have i Løn. Vilde ikke ofres paa Ch. Petersens Brændalter.

G. O. F. Lund, Gb.: Da vi mødtes her i Middags, var vi ganske enige om, at Tilbudet var uantageligt. Jeg er ikke Opponent, fordi jeg holder paa Foreningens gamle Krav. Mortensen sagde, at det var H. B., der skulde fastsætte Foreningens Krav; dette vilde Taleren ikke bøje sig for. Det var Medlemmerne, der bestemte dette. Kunde ikke anerkende Systemet, men kunde forstaa, at det var vanskeligt at faa dette ændret, naar 60,000 andre Tjenestemænd godkendte dette. Men det er ikke det samme, som at disse gaar imod os paa andre rimelige Krav. Maatte kræve som Samfundsborger, at han som Lokomotivmand fik en ordentlig Løn. Hans Krav om Placering i 7. Kl. b, var ikke noget Etikettespørgsmaal, men derimod et Krav om, at man samtidig fik Lønnen, der hørte dertil. Formanden sagde til Jul. Nielsen, Kb., at han ikke havde Ret til at sige, at Lønnen var fastsat til 4800 Kr., og at den nu kun var 4200 Kr., thi det passede, som Jul. Nielsen sagde, og han maatte fastholde, at Jul. Nielsen havde Ret i sin Opfattelse. Jeg mener endnu, at det er skadeligt, at Formanden er Medlem af det radikale Parti. Formanden sagde til mig, at jeg glædede mig ved at tale; men jeg maa sige til Formanden, at jeg har samme Ret til at interessere mig for Org. som Formanden. Formanden knyttede nogle pæne Ord til mig, fordi han vidste, at jeg havde Ansvarsfølelse. Jeg takker for dette, thi mit Arbejde gaar ud paa at skabe det bedste for Lokomotivmændene. Jeg er bleven skuffet over Mortensens Holdning, thi jeg synes, din Ryg er ved at blive bøjet. Jeg maa fastholde, at vi ikke har indhentet et eneste Hanefjed af det Forspring de andre har procentvis.

Taleren vilde stemme Nej til Forslaget.

Sessing, Sg.: Det er ikke H. B.s Skyld, at vi staar, hvor vi staar, thi adskillige Talere har oplyst, at de ikke vidste, hvad der stod i det udsendte Stemmemateriale. Havde man set sig for, havde man haft et Delegeretmøde til at bestemme Kravet. Mente at have opdaget Uoverensstemmelse mellem Formandens og Mortensens Udtalelser, idet Mortensen vilde støtte Lokfyrb., medens Formanden ikke turde paatage sig Ansvar for en Kamp. Man interesserede sig ikke for Klasseficeringen, men maatte kræve mere i Løn for Lokfyrb., thi det var for lidt. Vi skal ikke gaa i Kamp for dette Lønkrav, men vi kan lade os Lønningsloven paatvinge.

N. P. Hansen, Ms.: Var imod H. B. og var ikke Bolschevik. Andersen fra Aarhus

havde mødt en Skuffelse i Dag, men anbefalede alligevel H. B.s Forslag. Vilde gerne vide, hvor Andersen stod. Kunde anbefale at stemme mod H. B.s Forslag.

Lillelund, Kø.: Olsen kom med nogle Insinuationer, som han ikke troede at mangle dette, og dem maatte han tilbagevise. Skuffelsen havde været stor ogsaa for Taleren, men han var overbevist om, at der var ingen Vej frem, uden at gaa Kampvejen. Det er rigtigt, at Lokfyrb. er daarligst behandlet, men det er dog et Plus, at vi eventuelt kan faa Førere paa Rangermaskiner, det kan ikke maales, hvad dette er værd. Vi maa være klare over, hvad en Kamp betyder. Havde hørt Lokførere, som havde erklæret, at de ikke vilde gaa i Kamp, hvis Lokf. kunde naa 5100 Kr. i Slutløn. Vilde anbefale, at man saa nøgtern paa Sagen, thi det vi peger paa kan vi sikkert gennemføre. Der er mange, der venter paa at gaa, og som vi vil berede en stor Skuffelse, om vi forkaster Forslaget. Det havde ikke været helt behageligt, at være H. B. Medlem i den sidste Tid, naar man kom paa Gb. Vilde anbefale at stemme for H. B.s Forslag.

H. Johansen, Vg., var betænkelig for at gaa ud i en Kamp efter hvad han havde hørt. Ønskede en Ændring indført i Resolutionen. Foreslog derefter, at der kræves et Tillæg til Lokfyrb., og hvis man ved en Urafstemning vedtager dette, siger vi Pladserne op med en Maanedes Varsel. Anbefalede ogsaa en Demonstration, hvis dette var nødvendig for at understrege vore Ønsker.

Voldby, Ro.: Skulde man dømme efter Udtalelserne, saa det galt ud for H. B. Men Tal. havde den Opfattelse, at den, der vilde stemme Ja, havde siddet stille. Efter at have ført forskellige Beviser for, at den Løn vi havde ikke var for ringe, vilde Tal. anbefale, at man stemte for Forslaget.

Bille, Ar., ønskede Oplysninger om Pensionering af Kørepenge. Var skuffet over Resultaterne, men troede ikke vi var enige, og som Følge deraf var en Kamp ikke til at gennemføre. Mente, at Resolutionen skulde ændres derhen, at der ikke skal staa Forhandling, men være et bestemt Krav. Uniformsværdien kan vel nok ansættes til ca. 200 Kr. Førere paa Rangermaskiner betyder en Forbedring. Kunde ikke forstaa, at man ikke kunde gennemføre Spørgsmaalet om ens Løn for gifte og ugifte.

Rasmussen, Sa.: Det er altid interessant at høre Lund, han er tilpas radikal; men Jorden er som bekendt rund, og man har Fornemmelsen af, at Lund altid stiller sig til venstre for H. B. Vil de ugifte tage Ansvar

for en Kamp og kræve, at de gifte skal gaa i Kamp for at de ugifte kan faa lige saa meget i Dyrtidstillæg som de gifte? Viste, at Resolutionen var saaledes affattet, at der stilles forskellige Krav, som, hvis de ikke gennemføres, kommer til Urafstemning, og da er der jo Mulighed for en Arbejdsnedlæggelse. Vilde henstille til Lokfyrb., at de fulgte ham i hans Opfattelse.

Nergaard Petersen, Gb., maatte stemme imod Forslaget, thi af 100 Lokfyrb. paa Gb., var der ikke en, der kunde tage mod dette. Gb. Lokfyrb. Afd: kunde ikke tage mod Forslaget om Forskellen paa gifte og ugifte.

Schmith, Gb., efterlyste paa sidste Delegeretmøde, om der kunde ydes Timepenge for Raadigheds- og Reservetjeneste. Vilde gerne have at vide, om der i den Henseende var noget at vente.

Kock, Gb.: Formanden sagde før, at hvis vi forkastede dette Forslag, gik maaske den radikale Regering. Men hvad saa om dette skete, den har ikke bestilt andet end at klæde os af. Lillelund beklagede de gamle, men vi kan vel ikke blive ved at staa paa en lille Løn, for at nogle gamle kan faa Pension.

Mortensen paapegede en farlig Udtalelse af Lund, der mente, at Regeringen ikke turde tage en Kamp. Gaa i Kamp paa en saadan Forudsætning skal vi ikke, thi hvis den modtages og vi ikke kan vinde Kampen, da har vi spillet et ganske fordærveligt Spil, som han ikke kunde være med til.

Lillie replicerede til forskellige Talere. Fripassene vilde ikke blive berørt af denne Lov. Var af den Anskuelse, at man mulig ogsaa, naar vi kom ind i rolige Forhold, vilde kunne opnaa Familiefriepas for dem, der ikke har dem.

Paaviste, at Lokfyrb. var placerede sammen med ældre Tjenestemænd, og en Højnelse af Lokfyrb. Løn vilde være en uhyre Vanskelighed for Kravets Gennemførelse.

Ang. Stedtillæg vilde Tal. oplyse, at Ændringer heri kan ske paa de aarlige Finanslove.

Tal. vilde til Olsen, Gb., sige, at han troede ikke paa de saakaldte paalidelige Kilder.

Lund, Gb., gør sig skyldig i nogle Urigtigheder; det var ikke to Aar men et Aar, siden de nævnte Tal var fremsat. Vi har ikke puttet Blaar i Øjnene paa Medlemmerne. Stemmesedlen var tydelig, og Lund kunde vistnok læse.

Til Sessing skulde Tal. sige, at han ikke kunde tage Ansvar for at rive Lønnignsloven af Bordet.

Med Hensyn til Kørepenge kunde ingen absolut nøjagtige Oplysninger gives.

For Reservehold paa Hjemstedet kunde man vist ikke med Billighed forlange Timepenge.

Formanden vilde endnu en Gang anbefale H. B.s Resolution med de Forbedringer denne indeholdt, var det dog et Forslag, der betød bedre Forhold.

Da Talernes Række var udtømt, oplæste Dirigenten de stillede Resolutioner samt Ændringerne til H. B.s Resolution og satte disse under Afstemning.

Aalborg Lokfyrb. Afd. foreslaar, at H. B.s Resolutions andet Stykke faar følgende Ordlyd:

„Derimod maa Delegeretmødet udtale sin Utilfredshed med, at man ikke har imødekommet Kravet om en Forhøjelse af Lokfyrb. Grundlønninger, og det paalægges derfor H. B. at arbejde hen til, at Alderstillæget forhøjes fra 150 Kr. til 200 Kr. og at gennemføre følgende Forbedringer for Lokfyrb.“

Andersen.

Vedtoges.

„Efter at være bleven bekendt med Lønningsudvalgets Forslag og derigennem set, at der ikke er opnaaet væsentlige Forbedringer for Lokfyrb., paalægges Delegeretmødet H. B. at stille det som et bestemt Krav, at Lokomotivmændene normeres med fuld Uniform og at alle Lokomotiver betjenes af Lokførere.

Kravet gennemføres med Lønningsloven.“

Rasmussen, Odense.

Forkastedes.

Gb. Afd. 2 foreslaar, „at D. L. F. under ingen Omstændigheder modtager noget Lovforslag, hvor Dyrtidstillæget ikke er af samme Størrelse for gifte og ugifte, og at Spørgsmaalet gøres til Kampspørgsmaal.“

Forkastedes.

„Idet Delegeretmødet tager H. B.s Beretning til Efterretning, udtaler Mødet sin Beklagelse af, at H. B. ved Udsendelse af Stemmesedlerne til Urafstemningen ikke har fastholdt Lokmændenes gamle Krav om Placering med dermed forbundne Lønstørrelser og vedtager, i Betragtning af den Situation H. B. derved har bragt Lønarbejdet ind i, at fastholde som Minimum det af H. B. paa Stemmesedlerne afsatte Lønkrav.

Til Gennemførelsen heraf tilsiger Delegeretmødet H. B. sin kraftigste Støtte saavel moralsk som økonomisk.“

G. O. F. Lund:

Forkastedes.

„Delegeretmødet udtaler sin kraftigste Mis-

fornøjelse med, at Lønudvalget ikke har tildeelt Lokfyrb. noget Tillæg til Grundlønnen.

Mødet kræver bestemt at faa et Tillæg til Grundlønnen paa 200 Kr. for Lokfyrb.

For at støtte dette Forslag, vedtager Mødet at iværksætte en Demonstration ved at standse Trafikken i 15 Minutter.

H. B. fastsætter Tidspunktet.“

Johansen, Viborg.

Forkastedes.

Ændring til H. B.s Resolution:

I Stedet for sidste Stykke indsættes følgende:

„Urafstemningen bliver fremskyndet mest mulig, og bliver Forslaget forkastet, opsiges Pladserne til Fratrædelse en Maaned efter Afleveringen af samme.“

Johansen, Viborg.

Forkastedes.

Derefter vedtoges ved Navneopraab med 65 „Ja“ mod 35 „Nej“, 3 stemte ikke, H. B.s Resolution med den af Ab. Lokfyrb. Afd. foreslaaede Tilføjelse. Resolutionen fik herefter følgende Ordlyd:

„Delegeretmødet udtaler sin Anerkendelse af de af Rigsdagens Lønningsudvalg foreslaaede Forbedringer for Lokomotivførerne; men maa dog kræve, at det af Lønningskommissionen foreslaaede Alderstillæg opretholdes, samt at der tildeles Lokomotivførerne Beklædning eller tilsvarende Beklædningsgodtgørelse.

Derimod maa Delegeretmødet udtale sin Utilfredshed med, at man ikke har imødekommet Kravet om en Forhøjelse af Lokomotivfyrbødernes Grundlønninger og paalægges derfor Hovedbestyrelsen at arbejde hen til, at Alderstillægene for Lokomotivfyrbøderne forhøjes fra 150 Kr. til 200 Kr. og at gennemføre følgende Forbedringer for Lokomotivfyrbøderne:

- 1) Fuld Uniformering.
- 2) At den paabegyndte Betjening af Ranagerlokomotiverne med Lokomotivførere gennemføres.

Delegeretmødet maa endvidere paalægge H. B. at have sin Opmærksomhed henvendt paa Lokomotivpersonalets Kørepenge ved Overgang til Timepenge, samt at Organisationens Selvstændighed ved Forhandlingsreglernes Udformning sikres.

Iøvrigt beslutter Delegeretmødet, at hele Forslaget forelægges Medlemmerne til endelig Godkendelse ved Urafstemning.

Skulde Forslaget blive forkastet, etableres Arbejdsnedlæggelse umiddelbart derefter.

Hovedbestyrelsen.“

„Ja“ stemte Lokomotivførerne:

Alf. Petersen og N. Voldby, Ro., V. P. Hansen og S. Hansen, Ge., J. Pedersen, Sg., C. Lorenzen og A. Møller, Kø., Voigt, Thygesen og H. M. Petersen, Ng., F. Jensen, C. L. Christensen og H. P. Larsen, Fa., O. Larsen og H. P. Hansen, Es., C. C. K. Bruhn, Ti., C. A. Andersen og Vanting, Str., H. P. Christensen og V. P. Mortensen, Vg., I. Beck, Frh., V. C. Jensen og Villadsen, Ab., A. L. Mikkelsen, Rd., S. Larsen, S. Jacobsen, J. Hansen og Aug. Andersen, Ar., Jensen, Sd., R. Rasmussen. Vm., Staack, Bb., I. Zschau, Lg., Lillie, Mortensen, Lillelund, Kann, Hviid og Vording.

Lokomotivfyrbøderne:

M. E. Jensen og A. Sønderkøge, Kk., A. Endersen og V. Hansen, Ge., N. Richter, Kb., P. A. Jensen, Sg., C. Rasmussen, K. K. Rasmussen og K. M. Petersen, Ng., E. Graversen, Ti., Appel og Honoré, Str., Møbius, Frh., C. Andersen og Nørgaard, Ab., Thor Straten, Rd., K. Petersen, I. Bille og V. Johansen, Ar., A. D. Jørgensen, Sd., V. K. Petersen, Bb., Givskov, Lg., L. Rasmussen, Soph. Jensen, E. Kuhn, S. Overgaard og C. Andreasen.

„Nej“ stemte Lokomotivførerne:

G. O. F. Lund, Schmith, A. Madsen, Kock, Vigholt og Højer, Gb., Jahnsen, Ki., Hessner og Florentz, Kk., Alf. Olsen, Hg., Jul. Nielsen, Kb., P. Madsen, Sg., og N. P. Hansen, Ms.

Lokomotivfyrbøderne:

Milne, Boyesen, Nergaard Petersen, Vasa Nielsen, Olsen og C. Christensen, Gb., Curt Jensen, Ki., Remning, Hg., C. A. Olsen og K. Petersen, Ro., M. Sørensen, Sg., A. Jensen og Volmann Hansen, Kø., Hasberg og Thøgersen, Fa., Ch. Christensen og J. Madsen, Es., M. Mikkelsen og H. Johansen, Vg., Gronemann, Ar., J. M. Jensen, Vm., og K. E. Poulsen, Ms.

„Stemmer ikke“ svarede:

Lokomotivfører Kirkensgaard, Gb., og Lokomotivfyrbøder Egevang, Gb., og N. L. Hansen, Fa.

Efter Afstemningen oplæste Hovedbestyrelsens Formand en paa Arbejdsmændenes Kongres vedtagne Resoluition, der indeholdt Krav om Foranstaltninger til Bekæmpelse af Dyrtiden og anbefalede Delegeretmødet at give denne sin Tilslutning.

Dette vedtoges enstemmigt.

Derefter takkede Formanden for den saglige Diskussion paa Mødet og udtalte Haabet om, at alle nu loyalt vilde bøje sig for den trufne Beslutning og trods al Meningsforskell vise Hovedbestyrelsen Tillid, saaledes

at Organisationen maatte vokse sig stærkere og stærkere og gaa en lys Fremtid i Møde.

Derefter hævede Dirigenten Mødet Kl. ca. 11¹/₂ Em.

Lønningsloven.

(Sluttet.)

Folketingsmand, Adjunkt Koføed, fik derpaa som Ordfører for det radikale Venstre Ordet. Han gennemgik i et udførlig og udmærket Foredrag Kommissionens Arbejde. Vi skal i Brudstykker gengive de Stykker, som har særlig Interesse, det vil blive for omfattende at optage hele Talen.

Koføed: Man har navnlig i de sidste Maaneder gentagne Gange i Pressen set Beklagelser over, at Lønningskommissionens Betænkning stadig lod vente paa sig, og man har ogsaa fra flere Sider fremsat ironiske Bemærkninger om den Langsomhed, hvormed denne Kommission arbejdede. Jeg haaber nu, at ogsaa vore Kritikere, naar de ser de mange Problemer, som denne Kommission har taget op til Undersøgelse, og om hvilke den, i hvert Fald for de flestes Vedkommende, har opnaaet at afgive en enstemmig Indstilling, vil indrømme, at den Kritik ikke har været berettiget, og at Arbejdets Tilendebringelse ikke kunde ventes i en væsentlig kortere Tid. Den Gang Kommissionen blev nedsat — det er jo nu snart 2 Aar siden —, havde det vel i og for sig været muligt at fortolke Kommissionens Opgave saaledes, at vi havde begrænset Omfanget af vort Arbejdsstof noget mere, end Kommissionen har gjort; dog mener jeg, at vi ikke kunde have begrænset Kommissionens Arbejde til at omfatte udelukkende det talmæssige. Kommissoriet var affattet saaledes, at dette maatte anses for at have været en uforsvarlig og utilstrækkelig Besvarelse af de Spørgsmaal, som fra Statsministeriets og fra Rigsdagens Side var stillede til Kommissionen. Det var ganske klart, og det har heller ikke nogen indenfor Lønningskommissionen været i Tvivl om, at det denne Gang gjaldt om at faa en Undersøgelse af selve Principerne for Statstjenestemændenes Lønnings-, Pensions- og Understøttelsesforhold. Derfor var der heller ingen, der var i Tvivl om, at det var den principielle Drøftelse, som maatte gaa forud for en egentlig talmæssig Opbyggen af hele Lønnings-systemet. Hvorvidt man saa samtidig skulde udstrække sit Arbejde til ogsaa at omfatte de for Statstjenestemændene gældende almindelige Bestemmelser, er der noget mere Tvivl om i Henhold til Kommissoriet, som efter min Mening meget vel tillod, at adskillige af de Spørgsmaal, Kommissionen har taget op til Undersøgelse og for de flestes

Vedkommende til Afgørelse, for Kommissionens Vedkommende i hvert Fald var blevet skubbet ud. Vi valgte imidlertid at gaa den Vej at tage disse almindelige Bestemmelser med af forskellige Grunde.

Vi har ogsaa ment, at Forhandlingsspørgsmaalet, der ogsaa har været fremme saa mange Gange, burde drages ind under denne Lov, skønt det ikke direkte berører det økonomiske Spørgsmaal, men jeg vil udtrykkelig gøre opmærksom paa, at de Paragraffer, der handler herom, i og for sig ikke indeholder noget særligt nyt. Det er kun de gældende Regler fra de Etater, i hvilke der findes Forhandlingsregler, og det er de Bestemmelser, efter hvilke der i Aarevis er forhandlet indenfor de store Organisationer, f. Eks. indenfor Statsbanerne, mellem disse Organisationer og Ministeriet. Kun har Bestemmelserne faaet en almindelig Karakter. Og naar Rigsdagen om nogen Tid kommer til at beskæftige sig med Folkeskolens Forhold, vil vi ogsaa der træffe Bestemmelser af lignende Art.

Paa samme Maade som vi har forsøgt at kodificere Bestemmelserne af almindelig Art, har vi ogsaa behandlet Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Pension. Den højtærede Finansminister forelagde i Samlingen 1913—14 her et Forslag om at nedsætte en Kommission til Ordning af Pensionsforholdene. Det var en god Tanke, men den blev ikke realiseret, fordi Landstinget ikke ønskede at fremme Lovforslaget. Jeg ved for Resten ikke af hvilken Grund. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at dette Lovforslag blev standset, men det blev det, og Kommissionen blev ikke nedsat. Nu har Lønningskommissionen ment, at det var rigtigt, at disse ca. 70 forskellige Pensionslove og Pensionsregler blev sammenarbejdet, saaledes at man i Stedet fik en ensartet Ordning for alle danske Tjenestemænd, uden Hensyn til om de er kongelig ansatte eller er det, som man i gammel Forstand kalder Bestillingsmænd. Vi har i øvrigt udvidet disse Bestemmelser til ogsaa at angaa de faste Arbejdere ved Statsbanerne, der pensionsmæssigt set er stillede ganske paa samme Maade som fastansatte Tjenestemænd. De Bestemmelser, der findes i den gældende Lovgivning om Efterindtægter, er saa nært sammenhørende med Lønnings- og Pensionsbestemmelserne, at de i Virkeligheden maa betragtes som skubbede ind mellem dem. Det har derfor været ganske naturligt ogsaa at tage dem med. De her foreslaaede Bestemmelser er i øvrigt i det væsentlige de samme som de for Tiden gældende. — — —

— — Dernæst er der selve Lønningsbestemmelserne. Først de Lønningsbestemmelser, der er af almindelig Art og gældende for alle Tjenestemænd, og dernæst — det er de allerfleste Paragraffer — de Lønningsbestemmelser, der gælder specielle Lønningsklasser og specielle Institutioner. Det var jo et Hovedpunkt i Kommissioriet, at der skulde foretages en Undersøgelse af, om Lønningerne muligvis burde sættes i Forhold til Priserne paa de vigtigste Livsforbrødenheder.

Disse Undersøgelser har fundet Sted, de er blevet ledet med overmaade stor Dygtighed og gennemført med overmaade stor Grundighed af Kommissionens Næstformand, Departementschef Adolph Jensen; men selve de Lovparagraffer, der fremgik af disse Undersøgelser, har ikke faaet deres Plads i selve Lovforslaget, men derimod — og det beklager jeg — i et Bilag til Betænkningen. Det betyder dog ikke efter min Mening, at Systemet ved Undersøgelsen viste sig at være ubrugbart. Jeg er uenig med den ærede foregaaende Taler, naar han sagde, at der var spildt alt for megen Tid paa Undersøgelsen af den glidende Skalas Princip. Det er der efter min Mening ikke. Jeg kan heller ikke give ham Ret i, at det først var, efter at disse Undersøgelser var opgivne, og den glidende Skala var kastet over Bord, at der kom Fart i Kommissionens Arbejde. Der har maaske ikke tidligere været saa megen Fart over det som i de sidste Maaneder, men Undersøgelsen af den glidende Skala har ikke forhindret, at der samtidig foregik alle de andre Undersøgelser og Overvejelser af forberedende Art, som var nødvendige, for at man til sidst kunde bygge hele Lønssystemet op. Jeg vil ogsaa hævde, at de Undersøgelser, der har fundet Sted vedrørende den glidende Skala, har vist, at Systemet ikke alene er teoretisk tiltalende og forsvarligt, men at det ogsaa er praktisk brugbart. Jeg gik ind i Kommissionen som Tilhænger af den glidende Skala, og jeg er det vedvarende. Jeg mener endnu, at det havde været rigtigt, at vi havde indrettet vort Lønssystem paa den Maade, at Lønningerne afpasses efter Befolkningens økonomiske Forhold og Næringslivets hele Vilkaar, saaledes at en Hævning af Levefoden gav sig Udtryk i en Forøgelse af de Lønningsbeløb, som Staten udbetaler sine Tjenestemænd, medens omvendt en Sænkning af Levefoden medførte en Formindskelse af Lønningsbeløbene. Ved selve Lønningsrevisionerne skulde der da kun tilstræbes en Placering af Tjenestemændene under Hensyntagen til det Ansvar, den Uddannelse o. s. v., som deres Stilling krævede — alt selvfølgelig maalt i Forhold til de Vilkaar, som bydes i de frie Erhverv. Men i Tiden mellem Lønningsrevisionerne skulde den glidende Skalas Værdimaaler sørge for, at Lønningernes nominelle Pengевærdi ikke væsentligt ændredes. Derved var der skabt en Garanti for Tjenestemændene for, at Pengenes svigtende Købeevne blev afbalanceret ved Lønningssummernes Vækst, og der var omvendt skabt en Garanti for Lønningsyderen, Staten, idet et Præfald vilde betyde Lønningsbeløbenes Nedgang. Og jeg mener, at man ikke kan se bort fra, at lige saa berettiget det er, at Tjenestemanden ved en Lønningsrevision placeres paa en forsvaaret Maade og faar Garanti for, at han ved Højkonjunkturer faar sit Lønningsbeløb suppleret, saaledes at hans Købeevne ikke i afgørende Grad forringes, lige saa berettiget er det, at de øvrige Samfunds-

klasser ikke forskriver sig til at give denne ene Samfundsklasse en privilegeret Stilling, naar Pengenes Købeevne stiger og Indtægtsforholdene forandres. Denne teoretiske Betragtning forekommer mig indlysende rigtig, og det Forslag, som er udarbejdet af et Udvalg indenfor Kommissionen og ledsager dens Betænkning som et Bilag, viser, at man meget vel havde kunnet praktisere denne Ordning.

Den er imidlertid af forskellige Grunde ikke blevet Kommissionens Forslag. For det første har der indenfor Tjenestemandskredse været en stærk Modstand mod dette System. Der fandt en Afstemning Sted indenfor Tjenestemandsgangene — for et halvt Aars Tid siden, var det vel. Jeg har ikke ved Haanden det Bilag, som viser Afstemningens nøjagtige Resultat, men det husker jeg i hvert Fald, at det var meget kummerligt for Tilhængerne af den glidende Skala. Et ganske overvældende Flertal af Tjenestemændene gik imod dette System — der havde været en Agitation imod det, som virkede paa denne Maade —, og jeg finder, at det ikke vilde have været heldigt eller rigtigt at forsøge at gennemtrumfe en Ordning, som paa Forhaand var saa ilde set i Tjenestemandskredse, som det efter denne Afstemning maatte antages, den glidende Skalas Princip var — — —

— — Dyrtdstillæget svinger med Pristallene, omtrent efter de samme Regler i visse Henseender, som Lønningsreguleringstillæget vilde have svinget, hvis Lønningskommissionen havde accepteret den Udvalgsindstilling, hvorom jeg har talt. Det stiger med højere Priser indtil et Maksimum — det gjorde ogsaa Lønningsreguleringstillæget —, og Prisberegningen foregaar efter lignende Regler, som den vilde være foregaaet efter, hvis den glidende Skalas Princip var blevet praktiseret. Det synker med lavere Priser, indtil det helt forsvinder. Det bliver ganske vist ikke negativt, saaledes som Lønningsreguleringstillæget vilde være blevet. Men ellers vil dette Dyrtdstillæg i det store og hele have optaget i sig de for Lønningsreguleringstillæget fastsatte Bestemmelser. Og end yderligere suppleres Dyrtdstillæget af Konjunkturtillæget. De to foregaaende ærede Talere har talt om dette Navn »Konjunkturtillæg«, og den højtærede Finansminister var ogsaa i sin Forelæggelsestale inde paa det. Jeg tror, at den højtærede Minister brugte saa stærke Udtryk som, at det var et hæsligt og et uforstaaeligt Navn. Jeg er for Resten ikke uenig med den højtærede Minister paa dette Punkt. Jeg finder, at Navnet i allerhøjeste Grad er uehdigt, jeg har stemt mod det i Kommissionen og forbeholdt mig — det staar ganske vist ikke i Betænkningen, men jeg vil sige det her — at arbejde for at faa et bedre Navn. Jeg havde for Resten haabet, at Finansministeren, naar han alligevel foretog Rettelser, inden han forelagde Lovforslaget, ogsaa paa dette Punkt havde foretaget en Rettelse. Der er dem, der vil mene, at naar Ministeren ikke

har gjort det, er det, fordi han ikke har kunnet finde noget bedre Navn. Det kan jeg nu alligevel ikke tænke mig, og jeg vil haabe, at den højtærede Minister sammen med det kommende Udvalg vil finde et Navn, hvormed dette Tillæg kan forlade Rigsdagen, som er bedre end »Konjunkturtillæg«, thi dette er ikke alene formelt et grimt Navn, men det svarer efter min Mening heller slet ikke til det, som skal betegnes. Navnet »Konjunkturtillæg« passer i lige saa høj Grad og maaske i højere Grad paa Dyrtdstillæget. Jeg har i Kommissionen stillet Forslag om at kalde dette Tillæg for Tidstillæg. Jeg synes, det er et godt Navn, og jeg vil henstille til den højtærede Finansminister at arbejde sammen med mig for, at dette Navn kan blive det gældende. Det svarer ganske godt til, hvad det skal betegne.

Dette Tillæg, Konjunkturtillæget, som det altsaa indtil videre hedder, erstatter efter min Mening sammen med Dyrtdstillæget i ikke uvæsentlig Grad Lønreguleringstillæget og yder, ligesom dette vilde have gjort, Lønnyderen, Staten, en Garanti for det Tilfælde, at det fremtidig kan undværes; og det lægges helt og holdent i Rigsdagens Haand, om dette Tillæg skal fornyes, naar det udløber, om det skal bortfalde, om det skal ændres, og i saa Fald, om det skal ændres ved Forhøjelse eller ved Nedsættelse. Jeg ser saaledes paa det, at hvis her i Landet i 1920—21, da det skal afgøres, om dette Tillæg skal fornyes eller bortfalde, Arbejdspriserne ligger højt og Velstandsmomentet er tilfredsstillende, da vil selvfølgelig Konjunkturtillæget blive fornyet, da vil Tjenestemændenes Krav om at faa en saadan Fornyelse simpelt hen ikke kunne andet end finde Rigsdagens Tilslutning. Og omvendt, dersom Priserne gaar ned eller — den Mulighed kan man jo ogsaa regne med — Priserne holder sig, men Befolkningens Indtægter alligevel gaar ned, saa vil Tjenestemændene ikke faa dette Tillæg fornyet, i alt Fald ikke med de Tal, hvormed vi i dette Forslag har fastsat det. For mig staar det saaledes, at vi under de nuværende Forhold maa yde anselige Beløb til Tjenestemændene, det har Tjenestemændene Krav paa, men det maa alligevel slaas fast, at vi ved denne Lønningsrevision maa tage Hensyn til Samfundets øvrige Borgere og skaffe dem den nødvendige Garanti, saaledes at de ikke forpligter sig ud i en uvis Fremtid, om hvis Levevilkaar og Betalingssevne vi i dette Øjeblik intet ved. — — —

— — Hvad Lønningssystemet i øvrigt angaar, paastaas der fra flere Sider, at det er meget indviklet. Dette kan jeg egentlig ikke indrømme. Det er maaske straks, det præsenterer sig som ret indviklet, idet det møder med disse forskellige Tillæg, Stedstillæg, Konjunkturtillæg og Dyrtdstillæg foruden Grundløn og Alderstillæg. Men ret beset er det et ganske enkelt System. Jeg vil ligne det ved en firetages Bygning, hvor Grundløn og Alderstillæg repræsenterer Hovedetagen, og oven paa den

er der opført 3 Etager: Stedstillæg, Konjunkturtillæg og Dyrtdstillæg. Men til Gengæld vil jeg hævde, at der er ingen Udbygninger, ingen hemmelige Kælderrum eller lignende knyttet til Bygningen, og derfor er den i Virkeligheden ogsaa nem at finde sig til Rette i.

Jeg tror, at efterhaanden som disse Begreber indgaar i Tjenestemændenes Bevidsthed, vil de være enige med mig i, at Systemet i Virkeligheden er enkelt. Det er enkelt i den Forstand, at de mange Side- og Biindtægter af forskellig Art, som tidligere har været medregnede i Lønningssystemet eller har været tillagte Tjenestemænd uden at være opførte i selve Lønningssystemet, nu ikke mere findes. Jeg skal nævne nogle Eksempler herpaa. — —

— — Jeg vil yderligere for at bevise min Paa-stand om, at Systemet er meget enkelt og forhindrer Tillæg, som skjuler sig under en eller anden Form udenfor de egentlige Lønsatser, nævne de Regler, hvorved vi tillader, at Tjenesteadler medtages. Nu er Reglen den, at man kan medtage Tjenesteadler fra tidligere Stilling indenfor samme Styrelsesgren. En Docent, der bliver Professor, kan medtage 4 Aar af sin Docenttid, en Fuldmægtig, der bliver Kontorchef, kan ligeledes medtage indtil 4 Aar af sin Fuldmægtigtid o. s. v. Vi har endvidere, specielt i den nuværende Lønningsslov for Etaterne, en Bestemmelse om, at naar en Tjenestemand kommer op i en Lønningssklasse, som er højere end den, hvori han hidtil har været lønnet, kommer han op paa nærmeste højere Lønningstrin i Forhold til det, han har staaet paa i sin tidligere Stilling, men samtidig bestemmes det, at han indenfor den nye Lønningssklasse kan faa en ekstra Stigning, hvis det viser sig, at han paa et Tidspunkt i sin gamle Stilling havde kunnet faa et Lønningstillæg og han ikke samtidig opnaar et Alderstillæg i sin nye Stilling. Det er en Lønningssmaade, der fører Forhold fra den gamle Stilling ind i den nye, og som vi har ment, vi ikke burde medtage i vort nye Lønningssystem, der kort og godt bestemmer, at ved Overgang fra en Stilling til en anden indenfor samme Styrelsesgren kan Tjenestemanden komme op paa det Lønningstrin i den nye Stilling, som er nærmest højere end det, han sidst var paa i den Stilling, hvorfra han kommer. Dette er administrativt nemmere, det er mere klart og gennemskueligt. — —

— — Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Søren Svendsen) overdrog mig den Opgave at gennemgaa selve Klassifikationen og Lønningssystemet. Denne Opgave kan jeg ikke paatage mig, fordi det vilde medføre en Tale, der i alt Fald i Henseende til Længde blev en Rekordtale, og det vil jeg, ikke udsætte mine ærede Kolleger for. Men jeg vil dog gerne sige om hele dette Spørgsmaal, at der for denne Dels, det største Afsnits Vedkommende, for selve Institutionernes og Lønningssatsernes Vedkommende er søgt gennemført den samme Kodificeringstanke, som er anvendt overfor saavel al-

mindelige Bestemmelser som Pensionsbestemmelser. Tanken om at indføje alle de forskellige Institutioners Tjenestemænds Lønningsforhold i samme Lov blev fremsat paa et af Kommissionens allerførste Møder og er ikke blevet modsagt fra nogen Side indenfor Kommissionen; Værdien af den er ikke blevet bestridt fra nogen Side, og derfor er Kommissionen altsaa kommet til det Resultat at opføre de Institutioner, om hvilke den overhovedet stiller Forslag, i samme Lønningsslov. Det har ogsaa efter min Mening megen Betydning. For det første har ærede Medlemmer under de gamle Lønningsforhold lagt Mærke til, hvorledes enkelte Etater er blevet ladet i Stikken. Ved en Lønningssreform af 1908 fik vi en Række Lønningsslove, de fleste af dem er daterede den 27. Maj; vi fik fastslaaet en Lønningssstandard, som blev kaldt Lønningssstandard af 1908, og til denne Lønningssstandard har vi i de følgende Aar helt op til 1916, ja, endogsaa saa sent som i 1917 forsøgt at føre forglemte Etater eller Etater, som ikke kom med i første Omgang, op, og vi har stadig hævdet, at vi blot førte dem frem til Standarden af 1908. — — —

Ærede Medlemmer vil have set af Lønningssystemet, at enkelte Stillinger er placerede betydeligt oppe over alle de øvrige; der er Generaldirektøren for Statsbanerne, som er den højst lønede af alle Statens Tjenestemænd, der er Ministrene, og saa er der 4 Stillinger: Højesterets Præsident, Viceadmiraler, Generaler og Generaløjtnanter, som staa i en Lønningssklasse paa 15,000 Kr. Bortset fra disse enkelte Personer, hvis Lønningssforhold selvfølgelig ikke kan generaliseres, findes der, naar vi ser paa Lønningssklasserne, 7 forskellige Tal, som vi har opereret med indenfor alle 4 Hovedgrupper, nemlig 12,600, 11,400, 10,500, 9,600, 8,700, 7,800 og 6,900. De ligger, som man vil se, med 900 Kroners Forskel lige oppe til Toppen, hvor der er 1200 Kroners Forskel. Disse Lønningstal har vi forsøgt at benytte for alle højere Stillingers Vedkommende uden Hensyn til, om vi forefandt dem i den ene eller den anden Lønningssgruppe. For dem har vi forsøgt at drage de Sammenligninger, vi mente, der kunde gøres mellem disse Stillinger, dog saaledes, at vi naturligvis har villet og maattet variere Systemet, hvor særlige Forhold gjorde det nødvendigt. Hvor det har været nødvendigt at bruge Alderstillæg i Stillinger, som havde en særlig Beskaffenhed, har vi gjort det, idet vi ikke har villet praktisere Ensartetheden i den Grad, at det blev helt urimeligt.

Paa samme Maade har vi for de nederste Stillingers Vedkommende søgt at føre visse Lønsatser igennem, først og fremmest Lønsatserne for 16de, 15de og 14de Lønningssklasse i Etaterne; dem har vi trukket gennem hele Systemet paa alle de Omraader, hvor det har været muligt at foretage Sammenligninger mellem de 4 Etaters Tjenestemænd. Noget lignende er i Virkeligheden forsøgt for Mellemklassernes Vedkommende, men jeg skal

ikke trætte Tinget med at komme ind paa Enkelt-heder, de vil i øvrigt i det væsentlige kunne læses i de ret fyldige Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget.

Naar et System som dette bygges op, maa der selvfølgelig tages ret haardhændet paa visse Smaa-ting; man kan ikke altid respektere alt det, der paastaas at have historisk Hævd. Der lever ikke mindst i de smaa Etater en vis Tradition om, at denne eller hin Tjenestestilling egentlig ikke maa have mere eller mindre end en vis anden Tjenestestilling enten indenfor samme Institution eller indenfor en anden Institution, og dette kan selvfølgelig ikke respekteres, naar en Sammendragning som den, der her er sket, skal finde Sted. Der vil i disse Dage blive klaget meget over, at de paa-gældende har faaet for lidt, men der vil blive klaget endnu mere over, at en af den paa-gældendes Naboer har faaet for meget i Forhold til ham. Jeg mener, at det er rigtigt, at Rigsdagens Medlemmer hører paa alle disse Klager i den Udstrækning, som deres Tid tillader dem, men man maa ikke tage mere Hensyn til dem, naar man skal træffe Afgørelserne, end højst nødvendigt, thi skal vi gennemføre en systematisk Ordning af vore Lønningsforhold, er det kun muligt derved, at et eller andet historisk overleveret indenfor denne eller hin Institution ikke respekteres. Der har allerede udefra lydt adskillige Røster om, at visse Etater er blevet særlig haardt behandlet af Lønningskommissionen. Der er hist og her oven i Købet blevet deponeret Opsigelser, som vil blive effektive, forsaavidt dette eller hint Forslag, som Lønningskommissionen stiller, bliver gennemført.

Særlig har man fra Politiets Side vist meget stor Bitterhed overfor det af Lønningskommissionen stillede Forslag, og det er hævdet offentligt, at Lønningskommissionens Forslag beror paa en Fejltagelse. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at det gør det ikke.

Efter at disse Beløb var blevet bekendt ogsaa for Lederne af Statspolitiets Organisation, søgte dennes Formand mig for at høre, hvorledes Forholdet var. Jeg havde været Formand for det Udvalg, der arbejdede med dette Spørgsmaal; det var derfor ganske naturligt, at han søgte mig. Han har offentlig refereret den Samtale, han har ført med mig, saa jeg er berettiget til her at nævne den. Jeg gjorde Rede for, hvordan Tallene laa, han gjorde Rede for sit Syn paa Sagen, og jeg sagde til ham, at der utvivlsomt under denne Sags videre Behandling i Rigsdagen vilde blive taget alt muligt Hensyn til de særlige Synspunkter, som var fremsatte fra Politiets Side. Jeg nævnede ham visse Punkter, hvor jeg kunde tænke mig Ændringer foretaget.

Det Forslag, der her ligger paa det høje Folketings Bord, har jeg den Ære at anbefale til det høje Tings Velvillie. Det er efter min Mening ugørligt at bygge videre paa Systemet fra 1908. Det er

ikke forsvarligt at hobe nye Tillæg, beregnede procentvis eller paa anden Maade, oven paa et Grundlag, som fra alle Sider erkendes at være forældet. Derfor tror jeg, det er rigtigt at gaa over til et nyt Grundlag, og dette Grundlag bør utvivlsomt være det, som Lønningskommissionen her har foreslaaet og den højtærede Finansminister accepteret. Jeg vil haabe, denne Sag kan løses i indeværende Samling. Lønsprogsmaalene har i de senere Aar ligget udenfor de storpolitiske Kampe. Det har været Skik og Brug i Folketingets Lønningsudvalg, baade i de Forhandlinger, der er førte med Finansudvalget, og i de Forhandlinger, der er førte om selvstændige Lønningslove, at søge at komme til Enighed, saa at Forslagene kunde møde her i Tinget med Tilslutning fra alle politiske Partier. De samme Synspunkter har de politiske Partiers Repræsentanter ladet være bestemmende for sig under Arbejdet i Lønningskommissionen, og jeg vil haabe, at de samme Synspunkter maa være raadende ved dette Lovforslags Behandling her i Tinget. Saa tror jeg, der vil komme et Resultat ud af denne Sag allerede i indeværende Samling, og at det vil blive et saadant, at ikke alene Tjenestemændene, hvem det direkte og specielt angaar, men ogsaa andre Samfundsklasser, altsaa hele vort Samfund, vil være tjent med, at dette Spørgsmaal løses paa det Grundlag, Lønningskommissionen har foreslaaet.

Den 26. Juli fik Folketingsmand, Over-telegrafist Abrahamsen Ordet paa det konservative Partis Vegne:

Af de Ordførertaler, der blev holdt i Gaar, vil Tjenestemændene — det gaar jeg ud fra — have faaet det Indtryk, at alle Partier paa Rigsdagen stiller sig overordentlig velvilligt til Lovforslaget og redebon vil støtte den Retfærdighed, der her skal ydes Tjenestemændene, og at alle Partier vil være med til at bevilge de fornødne Midler, som Lovforslagets Gennemførelse vil koste. Naar det fra alle Sider anerkendes, at Tjenestemændene trænger til at faa deres Lønninger forbedret — og det kan efter min Opfattelse ikke nægtes fra nogen Side, at Tjenestemændene, som Forholdene er, har Krav paa at faa nogenlunde tidssvarende Lønninger —, saa er jeg heller ikke i Tvivl om, at alle, der vil dette Maal, ogsaa vil være villige til at bevilge de Midler, der kan føre til Maalet.

Den højtærede Finansminister udtalte ved dette Lovforslags Forelæggelse, at der som med usynlig Skrift stod paa dette Lovforslag disse Ord: conditions of peace, og jeg giver Ministeren Ret i, at saaledes er Forholdet. Det vilde være mindre klogt at søge at tilsløre det for sig selv. Dette Lovforslag maa fra Tjenestemændenes Side betragtes som de Betingelser — maaske med visse Ændringer, det skal Tiden vise —, paa hvilke de mener at kunne gaa ind, saaledes at Lovforslagets Gennemførelse vil betyde Fred og Ro i Statens Arbejdsforhold. Man

gør fra alle Sider klogt i at se dette Forhold lige i Øjnene og med yderste Velvillie arbejde med til, at Lovforslaget gennemføres. Kan de gennemføres i den foreliggende Skikkelse, er der ingen, der skal hilse det med større Tilfredshed end jeg. Lovforslaget betyder paa mangfoldige Punkter en saa overordentlig Forbedring for Tjenestemændene i Forhold til deres nuværende Stilling, at der ogsaa fra deres Side bør vises det fornødne Maadehold i Retning af Ændringskrav, de kunde ønske at stille.

I den Tid, der er forløbet, siden Krigen brød ud i 1914, har Tjenestemændenes Kaar været alt andet end gode. Man har ganske vist fra Lovgivningsmagtens Side efter Tid og Lejlighed søgt at godtgøre Tjenestemændene noget af de Værdiforringelser, deres Lønninger stadig led paa Grund af den stadig fortsatte Prisstigning. Men det kan ikke nægtes, at de Tillæg, der har været givne, ikke har været tilstrækkelige til at holde Lønningernes Købeevne oppe paa det Niveau, den havde i 1914. Tjenestemændenes økonomiske Vilkaar har i disse fire Aar været ikke saa lidt ringere end den øvrige Befolkning, og det er ikke underligt, at Tjenestemændene med stor Bekymring i disse 4 Aar har set deres sociale Stilling synke ned i stedse lavere Niveau. Derfor er det heller ikke saa underligt, at de med store Forventninger har set dette Forslag i Møde — hvem vilde egentlig fortænke dem i det —, og at de havde ventet, at naar dette Forslag forelaa, var man endelig kommet til det Øjeblik, da de skulde komme paa nogenlunde samme Vilkaar som de Samfundslag, med hvilke de tidligere i økonomisk Henseende var ligestillede. Jeg finder Anledning til at udtale, at det forekommer mig og vistnok de fleste Tjenestemænd, at Staten ikke i den Grad, som Tjenestemændene havde berettiget Grund til at tro, har vist Interesse for at lade deres Lønninger nogenlunde følge det stadig stigende Prisniveau. Det forekommer mig heller ikke, at den højtærede Regering i den Retning har gjort paa passende Tidspunkter, hvad der burde og skulde være gjort. Det forekommer mig, at Tjenestemændenes Krav om at faa deres økonomiske Kaar forbedret nogenlunde i samme Grad som den øvrige Befolkning er blevet mødt paa en underlig valen Maade fra den højtærede Regerings Side.

Jeg tror, at hvis Kommissionen havde haft noget mere Tid at arbejde i, vilde Resultatet af dens Arbejde være blevet endnu bedre for Tjenestemændene, end det er, som det nu foreligger. Den højtærede Finansminister illustrerede i sin Forelæggelsestale, hvor hurtigt Arbejdet var gaaet, med det Udtryk, at man havde modtaget Forslaget saa vaadt, som det var kommet fra Trykkeriet, havde ikke haft Tid til Overvejelse mellem de forskellige Ministerier, der var interesserede i Sagen, eller til Forhandling med Organisationerne: Sagen maatte hurtigt forelægges for at skabe Mulighed for en hurtig Gennemførelse i denne Sag. Det ses altsaa, at Kommissionen i hvert Fald paa Slutningen har arbejdet

med en Hurtighed, der umuliggjorde, at den højtærede Finansminister kunde komme til at forhandle med de interesserede Parter indenfor de øvrige Ministerier og til at forhandle med Tjenestemændenes Organisationer, fordi Resultatet skulde forelægges Rigsdagen hurtigst muligt. (Afbrudelse af Finansministeren). Det viser blot, med hvilken Hurtighed denne Sag gennemføres, og jeg indrømmer, at den maa gennemføres nu. Der er ikke Tid til lange Overvejelser, og jeg kan paa mit Partis og egne Vegne sige, at jeg er villig til at arbejde paa en forsvarlig og hurtig Løsning af den foreliggende Sag.

Den Grundløn, som er fastsat i Forslaget, er fastsat paa Grundlag af Prisniveauet i 1916, og Grundlønnen bestaar jo ikke blot af Grundlønnen selv, men ogsaa af de Alderstillæg, der lægges til. Der maa jeg ogsaa sige, at det er mig en Tilfredsstillelse at notere, at der i dette Forslag findes færre Alderstillæg end i de nugældende Lønningslove, og at disse Alderstillæg falder med kortere Mellemløb. Ser man f. Eks. paa Statsbanerne, vil man se, at i 1ste—4de Lønningsklasse er der ingen Alderstillæg; i disse fire Klasser opnaar man Slutlønnen straks. 5te, 6te og 13de Lønningsklasse har Alderstillæg, der falder efter 5 Aar, og 7de—9de, 11te—12te og 14de—18de Lønningsklasse har Alderstillæg, der falder hvert 3die Aar. I Bund- og Avancementsklasserne er selvfølgelig Alderstillægene forskellige. I Bundklasserne er de 120—360 Kr. og i Avancementsklasserne henholdsvis 360 og 600 Kr. aarlig.

Desuden er der tillagt Lønningen et Stedstillæg, der varierer efter det Opholdssted, hvor Tjenestemanden befinder sig. I København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner ydes der 270 Kr. aarlig, dog ikke udover 20 pCt. af Grundlønnen; i de større Provinsbyer 210 Kr. aarlig, men ikke over 15 pCt. af Grundlønnen, og i de mindre Provinsbyer og Stationsbyer ydes et Stedstillæg af 150 Kr., dog ikke over 10 pCt.

Saa ydes dernæst et Dyrtidstillæg. I dette Dyrtidstillæg er der bevaret noget af den bevægelige Løns Princip, som Kommissionen har beskæftiget sig med, men det er ikke ret meget, der er blevet tilbage af selve Princippet i det Dyrtidstillægslønsforslag, der her foreligger. Det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) udtalte i Gaar, da han talte om Lønningernes Rimelighed, en Formodning om, at man muligvis maatte gaa til en Forhøjelse paa visse Omraader, og han henviste i denne Del af sin Tale til, at for Dyrtidstillægets Vedkommende maatte der i hvert Fald ske nogen Forhøjelse, da han fandt, at den Grænse, der var sat her i Forslaget, er sat for lavt. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem fra Nykøbing F. Ret i hans Betragtning paa dette Punkt. Hvis Prisniveauet skulde synke ned til det Prisniveau, vi havde i 1916, saa vil Dyrtidstillæget ophøre at virke, med andre Ord, saa vil Dyrtidstillæget falde bort, og Tjenestemændene vil fremtidig ikke kunne nyde godt af det. Men hvis der kommer en yderligere Prisstigning, vil Tjeneste-

mændene ikke kunne opnaa noget højere Dyrtidstillæg end 702 Kr. for gifte Tjenestemænds Vedkommende og 468 for de ugiftes Vedkommende. Saaledes som alle Forhold ligger for Tiden, er der vel ikke mange, der tror, at der i en nær Fremtid eller blot i de nærmeste to Aar skulde ske en saadan Nedgang i Prisniveauet, at Dyrtidstillæget skulde falde bort, end ikke, at det vil kunne forringes. Jeg tror, at de fleste endda vil antage, at Opgangen med Hensyn til Priserne paa Livsforbrødenheder vil fortsættes, og at man følgerig let vil naa denne Grænse, saaledes at Dyrtidstillæget ikke slaar til. Saa er der ganske vist sagt: Ja, hvis det skulde ske, maa Lovgivningsmagten selvfølgelig tage under Overvejelse, hvorvidt der bør gives nye Dyrtidstillæg. Men det, der var Meningen med det foreliggende Lønningsforslag, var jo dog dette, at vi skulde naa til, at Rigsdagen, naar det er gennemført, ikke skulde behøve at beskæftige sig paa ny saa hyppigt med Tjenestemandsforslovene og Tjenestemændenes Lønninger, som det hidtil er sket, men at disse Forhold skulde være regulerede igennem dette Forslag. Men hvis Dyrtidstillægets Grænse er sat for lavt, saa er der al Udsigt til, at vi inden lang Tid igen maa beskæftige os med Forslag om en Forhøjelse af Dyrtidstillægene. Derfor tror jeg, at vi af rent praktiske Grunde bør tage den Tanke op, som det ærede Medlem fra Nykøbing F. fremdrog, at sætte Grænsen for Dyrtidstillæget noget højere op, og jeg vil straks for mit Vedkommende sige, at jeg vil yde min beredvillige Støtte til, at noget saadant kan ske.

Jeg skal nu til sidst omtale Spørgsmaalet om den bevægelige Løn. Af Kommissionsbetænkningen vil ærede Medlemmer se, at der er fort lange Forhandlinger i Kommissionen, om man ikke burde gaa over til Princippet: bevægelig Løn, i Stedet for at blive ved det Princip, som nu foreligger, og som egentlig talt er det gamle Princip om igen, blot paa en anden Maade. Og jeg maa sige, ligesom det ærede Medlem fra Aakirkeby (Køfoed) sagde i Gaar, at der har, som det ogsaa fremgaar af Kommissionsbetænkningen, været megen Sympati indenfor Dele af Lønningskommissionen for at søge hele Lønningsproblemet løst paa Grundlag af den glidende Løns Princip. Jeg for mit Vedkommende hører til dem, der, da dette Spørgsmaal først Gang under Behandlingen af Lønningslovene for de fire Etater i 1908 blev fremdraget paa Rigsdagen, saa paa dette Spørgsmaal med megen Skepsis.

Jeg havde den Gang den Opfattelse, som vistnok endnu næres af det store Flertal af Tjenestemændene: ikke at faa Lønningsordningen anlagt paa Grundlag af den bevægelige Løns Princip. Den Gang havde man den Frygt, at den glidende Løn kunde føre Lønnen ned paa et saadant Minimum, at Tjenestemændene ikke kunde være tjente med det. Man har den Opfattelse endnu, jeg har i alt Fald set, at Tjenestemændene ser saaledes paa Spørgsmaalet, at den Løn, de en Gang har opnaaet, ikke

maa forringes. Min Opfattelse er imidlertid den, at hvis man var gaet ind paa den glidende Løns Princip, vilde man have kunnet løse hele Lønsspørgsmaalet paa en langt mere rationel Maade, end man nu har gjort, og det er min Overbevisning, at en Ordning paa Grundlag af dette Princip vilde have været til Gavn ikke alene for Tjenestemændene, men ogsaa for Staten, Lovgivningsmagten. Vi vilde, hvis den bevægelige Løns Princip var blevet gennemført her paa Rigsdagen, ikke i Fremtiden i samme Grad som hidtil behøve at beskæftige os med en Lønregulering, snart sagt hvert Øjeblik. Men overfor den Modstand, som Tjenestemændenes Repræsentanter i Kommissionen ydede, og overfor de store Betæneligheder, de havde, ved overhovedet at gaa med til et saadant Princip Gennemførelse var der ikke noget at gøre. Der var ikke andet for end at se at forhandle sig til Enighed om et Forslag om Lønninger, som alle kunde tiltræde; det er det, der er sket ved det foreliggende Forslag. Men derfor er dette ogsaa paa mange Omraader et Kompromis. Jeg giver det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) Ret i, at naar det overhovedet har været muligt at samles i Enighed om dette Forslag, er det, fordi der fra alle Sider indenfor Kommissionen er blevet gjort Indrømmelser. De Krav, man ønskede gennemført, har man maattet slaa af paa for at opnaa den Enighed, der sikrede en Lønningslovs Gennemførelse indenfor en rimelig Tid. Som det Kompromis, Lovforslaget er, er der ikke blevet andet tilbage af den glidende Skalas Princip end det, der findes i det Dyrtidstillæg, der foreslaas.

Jeg skal altsaa hermed tilsige mit Partis redbonne Villie til at arbejde med paa denne Sags Gennemførelse paa en for Tjenestemændene tilfredsstillende Maade.

Efter at forskellige Rigsdagsmænd havde haft Lejlighed til at udtale sig til Lønningsloven i følgende Møder blev Lovforslaget henvist til det staaende Lønudvalg, der for denne Anledning suppleredes med 4 Medlemmer.

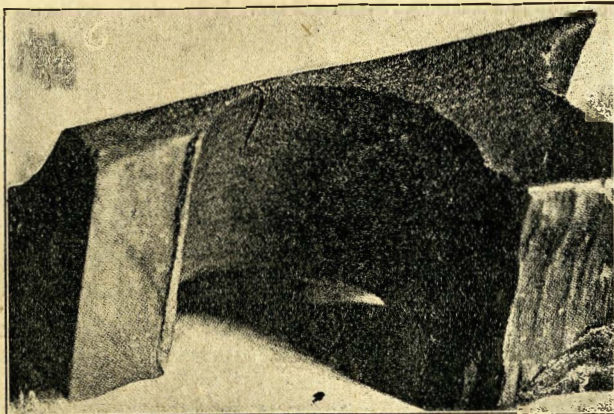
Kedelhavarier.

(Forts.)

Da Revnerne altid begyndte paa Metallets Overflade og i Hullerne gennem hele Pladetykkelsen, var det udelukket, at Fosfor- eller Svovl-Aflejringer kunde have haft Indflydelse (forøvrigt fandtes kun ganske ringe Aflejringer af disse to Stoffer i de undersøgte Plader). Man formodede derfor først, at Materialets Formforandringer under Boringen

kunde have Indflydelse; men det lykkedes ikke at frembringe Overflade-Revner, selv om Hullerne bores med et stumpt Bor, og Stykker udskaaet af et saadant Hul, som bøjedes til Overfladen, brækkede, udviste tilstrækkelig Formforandring, før Bruddet indtraf.

Endvidere blev fejlfrie Dele af revnedé Pla-

der boret og nittet med Nagler, som dreves haardt ind, hvorefter Naglerne blev udtaget og Pladerne underkastet Bøjningsforsøg. Herved opstod ligeledes store Formforandringer af Overfladen, før Bruddet. Af disse Forsøg fremgik, at hvis Formforandringer havde været en af Grundene til Revnedannelsen, var det i hvert Fald ikke den eneste eller vigtigste.

fundet Sted, opstod der Tæring tidligere end i det øvrige Metal; men i intet Tilfælde blev der paavist Revner.

Aarsagen til Revnedannelsen kunde altsaa ikke være Materialets Art eller Fejl ved Boring og Nitning (ejheller Ætsningen), men maatte skyldes for høj og hyppigt vekslende Kraftpaavirkning, hvorved der det paagældende Sted indtraf „Udmattelse“ i Materialet.

Dette Forhold kendes godt fra Aksler, som har været overbelastede og udsat for stærkt vekslende Paavirkninger (Ewings og Humphreys Undersøgelser), og mikroskopiske Undersøgelser efter Ætsning viser ganske den samme Slags Revner som ved Kedelplader.

Fra Arbejder og Undersøgelser udført af andre Fysikere — Kirsch, Leon og Preuss — ved man, at Strækpaavirkningen i Kanterne af et Hul, som er boret i en Stang, der er belastet efter sin Længdeakse, beløber sig til 3 Gange Middelspændingen i Stangens øvrige Dele. Hvis det derfor kan bevises, at Hullerne i en nittet Samling opfører sig paa samme Maade, har man Forklaring paa, at Hullets Kanter revner; thi Middelspændingen i de revnede Kedelplader var (udregnet efter 12 Atmf. Arbejdstryk) 11 kg/mm², og tre Gange denne Størrelse er saa tæt apad

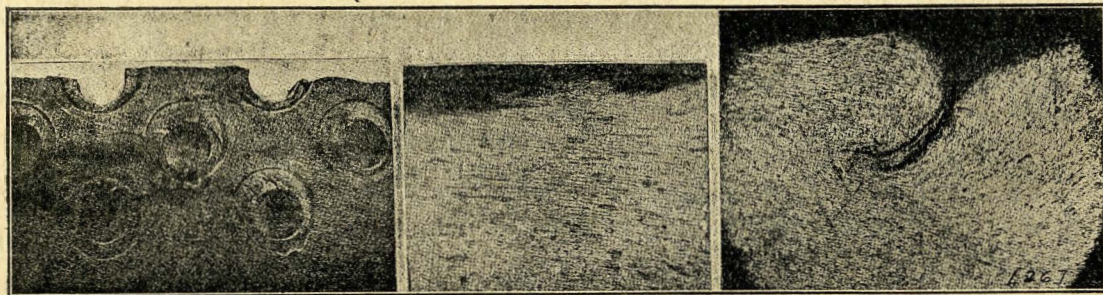

Fig. 8.

Fig. 9.

Fig. 10.

For at opdage de mikroskopiske Revner blev Metallet ætset i 24 Timer med fortyndet Svovlsyre (1 : 10). Før Ætsningen var Revnerne dækket af Overflade-Ilt og kunde aldeles ikke ses, selv om Pladerne skrabedes helt rene. For at være sikker paa, at Syrebadet ikke fremkaldte Revner, blev fejlfrie Plader, som efter Boringen havde været underkastet Bøjningsforsøg, holdt i flere Døgn neddykket i Syrebadet. Det viste sig da, at paa de Steder, hvor Formforandring havde

Brudgrænsen (42—48 kg/mm²), at vekslende Paavirkninger kan frembringe ovennævnte „Udmattelse“ i Materialet.

Dr. Wolff lod derfor forfærdige sammenlignede Prøvestykker, dels med Overlægning, dels med dobbelt Stødskinne og anbragte disse i Strækprøvemaskinen, hvor de enkelte Deles Forlængelse blev maalt ved Hjælp af et særligt Apparat: „Okhuizen's Strækmaaler“.

En nærmere Beskrivelse af saavel dette som selve Forsøgene ligger udenfor denne

Artikels Ramme. Det skal blot anføres, at Dr. Wolff maalte Forlængelsen i 6 Tværnit af Prøvestykket, og i hver af disse Tværnit igen maalte Forlængelsen i 3 Punkter i hver Plade (tæt ved begge Overflader og i Midten), samt Forlængelsen i selve Samlingsfladen.

Prøvestykket belastedes, saa at Strækpaavirkningen svarede til den ved Kedeltrykket fremkaldte Strækpaavirkning af Kedelpladerne.

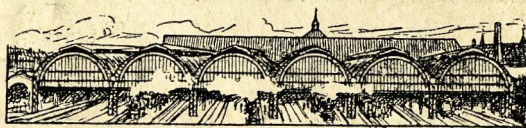
Forsøgene, der med flere Ugers Mellemlum udførtes talrige Gange, gav stedse samme Resultat, nemlig at Forlængelsen var stærkt forskellig overalt, undtagen i umiddelbar Nærhed af Naglerne, hvor den var ens, saa at altsaa Kedelpladerne (eller Kedelplader og Støds Skinner) bevæger sig over hinanden (hverandre).

Forlængelsen havde sit Maksimum ved Pladernes indvendige Overflader, hvoraf følger, at Materialet her er udsat for langt større Paavirkninger, hvilket forklarer Revnedannelsen (se Fig. 4), naar Belastningen (Damptryk m. v.) endvidere er vekslende.

Heraf fremgaar ligeledes, at Naglehullerne op mod Samlingspladerne ogsaa bliver udsat for større Paavirkninger, og da Pladerne bevæger sig, vil det navnlig komme til at gaa

ud over selve Kedelpladernes Naglehuller, der underkastes lignende store Paavirkninger som Hullerne i Prøvestykkerne ved ovennævnte Forsøg (af Kirsch, Leon og Preuss).

Dr. E. B. Wolff sammenfatter Resultaterne af sine Undersøgelser og Forsøg saaledes: I alle Dampkedler indtræffer ved Naglesamlingerne ejendommelige Revnedannelsér, der i Begyndelsen er usynlige og kun kan opdages ved Ætsning. Revnerne findes enten i Naglehullernes indvendige Overflade eller paa Pladernes Sammenstødsflader, og de opstaar baade i Samlinger med Overlægning og Støds Skinner, saavel ved selve Yderskallens Samlinger og Forbindelsen med Endebundene, som i Forbrændingskamrene (og i Rørhullerne).

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1919
ca. 95 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919
ca. 350 Millioner Kroner.

Emanuel Møller & Co., Vinhandlere,

St. Pederstræde 34 og 36 (ved Vestervold).

Telefoner 4518—2897

Kvaliteten gør Udslaget.

Ved nye Etableringer og eventuelt Skifte af Leverandør vil d'Hrr. Købmænd ikke blive skuffede ved at træde i Forretningsforbindelse med os. Som Grund for dette antages, vi siden Etableringsaaret 1895 har opnaaet en meget betydelig Omsætning

Nørrebros Vinimport

ROBERT BERTHELSEN

Nørrebrogade 178.

Tlf. Taga 1800

Stort Lager af 1ste Klasses Vine og Spirituosa. - Billigste Priser.

Cigar- og Tobaksforretning, 27 Jagtvej 27,

anbefaler sig med

==== Cigarer, Tobakker, Cigaretter, Vine og Spirituosa. ====

Telefon Taga 248 y.

M. Kappers.

Announce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22^a,
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2298.

Højeste Laan

paa Klasse- og Koloniallodder.
Gevinster udbetales billigst.

R. JENSEN, Nansensgade 32.
Telefon 3279.

Bageriet Hj. af Jagtvej

og Borups Alle, anbefaler sig med

1. Klasses Varer

til Jernbanefunktionærene.

Ærbødigst Georg Johansen.

Gør Deres Indkøb
hos vore Annoncører.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

English House
NØRREPORT

En Klædning fremstillet af dansk Buckskin i moderne Enradet facon. Tillægget er det bedste der kan fremskaffes i Øjeblikket og Forarbejdningen vor sædvanlige durable.

Kr. 78

Ryg

CREMO
Tobak.

Leo 33

mod

Hoste og Hæshed.

Faas overalt.

SKOTØJSBØRSSENS FODTØJ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
giver altid Tilfredshed.
NØRREBROGADE 183.

Telefon 3356

Broberg, 16 Amagervej 16

Telefon 3356

Dowlas 1,85—2,35, Medium 2,50—3,00, svære Haandklæder, 2 Kr. pr. Stk. prima Viskestykker 1,25—1,50—2,00 pr. Stk.

En Del ekstra gode Overdyner, Underdyner lidt beskadigede paa Vaarene af Vand bortsælges med 20 pCt. Rabat.

Vattæpper, alle Farver 22,25, 26,50, 31,75, svære uldne Tæpper 12—16—18 20—28 Kr. Et Parti svære Sokker 4,50 pr. Par.

Lokomotiv Tidendes

Husk Rabateuponen for De har ikke Raad til at lade være.

Rabateupon
6 pCt.

Største Udvalg i Gulvtæpper Gardiner, Sengeudstyr.

Leverandør til Varelotteriet.

Spar 10 pCt. paa Glarmesterarbejde.

Køb deres Billeder og Fotografiammer i Glarmesterforretningen

Nørrebrogade 61, JOHS. HANSEN.

☞ **Stort Udvalg — Billige Priser.** ☞

Alt Glarmesterarbejde udføres — Alle Jernbanefunktionærer 10 pCt. Rabat.

Personbanegaardens Marketenderi.

F. L. Viltøft

anbefaler sig til det ærede Lokomotivpersonale.

Musikhuset Allegro

Nørrebrogade 163 — København L.

Gramofoner og alle Musikinstrumenter.

Jernbanefunktionærer 10 pCt.

GODTFRED MENTZEL

MØBELMAGASIN

NØRREBROGADE 200. - - Telefon Taga 270.

Stilfulde, solide MØBLER.

Moderate Priser.

Lempelige Vilkaar.

Største Udvalg paa Nørrebro!

E. L. WEIMANN & Co.

St. Strandstræde 9—11, 4. Tlf. 5871 - 10871.

Guld- og Sølvvarer en gros.

— Intet Salg til Private. —

Kranse — Buketter — Blomsterdekorationer

Blomsterforretningen „Bellis“,

Foreninger 10 pCt.

Ved Martin Griebel.

St. Kongensgade 90 :: Telefon: Palæ 590 y.

Armbaandsure i Guld, Sølv og Doublé.

Største Udvalg i alle Slags moderne Lommeure.

Vesterbros Urlager, Gasværksvej 21,

lige ved Istedgade.

Brugte Ure tages i Bytte. Rimelige Afbetalingsvilkkaar

Uhre.

Uhre.

M. Jensen, Slagterforretning,
Dybbølsgade 56.

Prima Okse- og Kalvekød til Dagens billigste Pris.
Specialitet: Fars og Hakkebøf. Telefon Vester 56 y.